

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: X. X.
místem podnikání X.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č.j. 43843/21/5300-21441-712772

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Základ sporu

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 19. 11. 2021, č.j. 43843/21/5300-21441-712772 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

k odvolání žalobce přezkoumalo deset rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „správce daně“), ze dne 4. 9. 2020, konkrétně dodatečné platební výměry č.j. 6944585/20/2006-52521-105879, č.j. 6945004/20/2006-52521-105879, č.j. 6945156/20/2006-52521-105879, č.j. 6945220/20/2006-52521-105879, č.j. 6945672/20/2006-52521-105879, č.j. 6945924/20/2006-52521-105879, č.j. 6946333/20/2006-52521-105879, č.j. 6946569/20/2006-52521-105879, č.j. 6947008/20/2006-52521-105879 a platební výměr č.j. 6947521/20/2006-52521-105879 (dále též společně „platební výměry“). Předmětnými platebními výměry byla žalobci doměřena, resp. vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí 2016, 1., 2. a 4. čtvrtletí 2017 a 1. až 3. čtvrtletí 2018. Současně mu byla sdělena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené DPH.

- 2 K žalobcově odvolání žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým změnil jeden dodatečný platební výměr (a to č.j. 6945156/20/2006-52521-105879, jímž byla doměřena DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2016) pouze tak, že původně doměřenou částku na DPH v celkové výši 72.689 Kč snížil na částku 71.400 Kč a současně přiměřeně snížil stanovené penále. V ostatním žalovaný ponechal platební výměry beze změny, potvrdil je a odvolání proti nim zamítl.
- 3 Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce prováděl v rámci své ekonomické činnosti zejména údržbu zeleně a správu nemovitých věcí. Za účelem provádění své ekonomické činnosti žalobce neměl žádné stálé zaměstnance a svou ekonomickou činnost prováděl sám, prostřednictvím dodavatelů či na základě dohod o provedení práce.
- 4 V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že odpočet u přijatého zdanitelného plnění od dodavatelů s přímou vazbou na fyzickou osobu Jaroslava Pelanta (dále jen „J. P.“), tedy od společnosti LPG-AUTO s. r. o. v likvidaci (dále jen „společnost LPG“), nelze uznat, neboť žalobcem nebyly doloženy takové důkazní prostředky, které by prokázaly deklarovaný rozsah plnění a ve vztahu k plněním od společnosti LPG jejich přijetí od deklarovaného dodavatele. Dále dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze uznat odpočet u ostatních tam specifikovaných přijatých zdanitelných plnění, neboť žalobcem nebyly doloženy takové důkazní prostředky, které by prokázaly jejich použití v rámci ekonomické činnosti. U těchto plnění žalobce své tvrzení doplnil v odvolacím řízení, a žalovaný proto závěry správce daně částečně korigoval, jak je uvedeno v bodu 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Obsah žaloby

- 5 V podané žalobě žalobce nejprve obecně namítl nezákonnost postupu žalovaného, označil jej za rozporný s Ústavou a porušující žalobcova základní práva. Zpochybnil zejména to, jak se žalovaný postavil k žalobcem předestřeným tvrzením a důkazům, namítl, že je žalovaný nepřipustně bagatelizoval a nedostál tak své povinnosti dodržovat základní zásady týkající se dokazování. K tomu žalobce odkázal na judikaturu správních soudů a nálezy Ústavního soudu.
- 6 V klíčovém žalobním bodu, který se prolíná celou žalobou, žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o neunesení důkazního břemene. Měl za to, že v řízení předložil bezvadné daňové doklady, jež zpochybněná plnění dokládají. Dále uvedl, že uskutečnění zpochybněných plnění prokázal i předložením všech dalších důkazů a žalovaný pochybil,

pokud k nim nepřihlédl. Poukázal na vadnou aplikaci principu rozložení a přenášení důkazního břemene a porušení zásady hodnocení veškerých důkazních prostředků a informací ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Žalovaný dle žalobce hodnotil důkazy účelově a vždy k tíži žalobce. Vzhledem k vadám dokazování žalovaný neposoudil skutkový stav komplexně a v celé jeho šíři, tak jak mu ukládá ustanovení § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a na základě toho stanovil daň v nesprávné výši.

- 7 Konkrétněji žalobce namítl, že žalovaný nerespektoval důkaz v podobě Prohlášení svědka učiněného do notářského zápisu, když takovou listinu lze považovat za veřejnou listinu. Dále namítl, že žalovaný pochybil, pokud jako důvod neuznání daně zohlednil nekontaktnost či nespolupráci obchodních partnerů, zároveň nesdělil, jakými důkazními prostředky by měl žalobce svá tvrzení doložit, když žalobce doložil veškeré zákonné prostředky jako smlouvy, navazující objednávky odběratelů žalobce, kterým žalobce plnil řádně a včas, či fotografie plnění, jejichž průkaznost žalovaný nelogicky vyhodnotil v neprospěch žalobce. Dále namítl, že žalovaný nedůvodně odmítl provést navržený důkaz ohledání místa a daňovou kontrolu provedl tzv. od stolu, bez potřebných místních znalostí a skutečností.
- 8 V dalším žalobním bodu žalobce vznesl námitky týkající se svědka J. P. Tvrdil, že původní výslech svědka obsahoval nezhojitelné vady, neboť výslech byl proveden pouze za část kontrolovaného zdaňovacího období, svědkovi nebyl položen dotaz, zda je schopen vypovídat po stránce fyzického a duševního zdraví, přestože bylo správci daně známo, že má termín lékařského vyšetření, svědkovi nebylo umožněno plynule vlastními slovy vypovědět o projednávané problematice, po svědkovi bylo požadováno doložení skutečností, což je nepřijatelné, neboť takový postup zákon nepředvídá. K správnému postupu při výslechu svědků v daňovém řízení žalobce citoval z judikatury správních soudů a z odborné literatury (Daňový řád s komentářem).
- 9 Dále žalobce namítl, že žalovaný měl k žalobcovu návrhu výslech svědka opakovat, a nikoli opakování odmítnout s tím, že výslech svědka již byl proveden, byla dána možnost žalobci klást svědkovi otázky a již bylo provedeno vyhodnocení svědecké výpovědi. Žalovaný nezohlednil, že žalobce si v průběhu kontroly může vzpomenout na skutečnosti, které svědek může potvrdit. Nezohlednil ani výše uvedené nezhojitelné vady výslechu.
- 10 V dalším žalobním bodu žalobce namítl absenci výzvy k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Podle žalobce žalovaný před zahájením daňové kontroly disponoval dostatečnými informacemi, aby takovou výzvu vydal. Absence výzvy dle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu má za následek nezákonnost daňové kontroly, resp. kontrolního úkonu následně zahájeného, jak vyplývá žalobcem odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu. To, že žalovaný měl před zahájením daňové kontroly dostatek informací pro postup dle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, je dle žalobce seznatelné zejména z listin, které byly před zahájením daňové kontroly zařazeny do vyhledávací části daňového spisu.
- 11 V dalším žalobním bodu žalobce namítl nezákonnost zahájení daňové kontroly. S odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008 sp. zn. I. ÚS 1835/07 uvedl, že pokud žalovaný nedisponoval žádnými konkrétními pochybnostmi, neměl daňovou kontrolu zahájit. Sdělení k zahájení daňové kontroly v rozporu s odkazovaným nálezem neobsahovalo konkrétní, přezkoumatelné sdělení, na základě čeho je daňová kontrola

jakožto samostatný úkon zahájena. Žalobci tak nebyly sděleny důvody pro zahájení daňové kontroly, a tyto ani nebyly dány.

- 12 V posledním žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný měl informace o obchodních partnerech žalobce, přesto přenesl daňovou ztrátu (doměřil daň) výhradně na žalobce. Tím popřel zásadu proporcionality, jak ji vykládá Soudní dvůr EU.
- 13 Vedle zrušení napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal též zrušení prvostupňových platebních výměrů.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

- 14 Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Vzhledem k totožnosti žalobních a odvolacích námitek se žalovaný věcně vyjádřil stejně jako v napadeném rozhodnutí.

Další podání účastníků řízení

- 15 Žalobce v průběhu řízení doplnil a doložil usnesením Policie ČR, KŘP Str. kraje, ÚO Kolín ze dne 23. 5. 2023, že v rámci činnosti orgánů činných v trestním řízení bylo zjištěno, že jednání žalobce nevykazuje podezření z trestného činu (zejména nebylo zjištěno, že by v předmětném období žalobce úmyslně krátil daň z přidané hodnoty, nebyla zkreslována výše přijatých plnění, deklarovaná plnění byla skutečně provedena a veškeré faktury vystavené dodavateli a odběrateli žalobce byly uhrazeny a vykázány v kontrolních hlášeních, nebylo zjištěno, že zdanitelná plnění mezi obchodními partnery žalobce, deklarovaná na prověřovaných fakturách neproběhla tak, jak je v uvedených daňových dokladech uvedeno a že by daňové doklady byly fiktivní nebo chybné a všechny doklady byly vykázány v kontrolních hlášeních). Žalobce namítl, že ze závěrů policie a ze samotného podání trestního oznámení správce daně je zřejmé, že správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem, dle něž je povinen postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy.
- 16 Žalovaný na uvedené doplnění žaloby reagoval replikou, v níž se podrobně vyjádřil k žalobcem předloženému usnesení a následně namítanému rozporu postupu správce daně se závěry šetření policejního orgánu. Jeho vyjádření lze shrnout tak, že dle žalovaného daňové a trestní řízení jsou zcela odlišná řízení, mají odlišnou povahu a obsah, jsou ovládána odlišnými principy, jejich předmětem je zcela něco jiného a diametrálně rozdílné je také postavení orgánů, které je vedou, a těch, vůči nimž směřují.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 17 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
- 18 O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani

za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu.

19 Městský soud v Praze vyšel z následující právní úpravy:

20 Podle § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:

při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,

při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,

při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,

při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo

při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.

21 Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

22 Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje:

oznámení vlastních písemností,

skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce,

skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,

skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti,

skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.

23 Soud o věci uvážil následovně.

24 Nejprve soud považuje za potřebné zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) a vymezit tak rozsah soudního přezkumu.

25 V této souvislosti má soud dvě zásadní připomínky.

26 Zaprvé soud konstatuje, že žalobce koncipoval většinu svých žalobních námitek veskrze obecně, přičemž svou pozornost zaměřil spíše na prostý popis některých skutečností či citace z právních předpisů a rozhodnutí správních soudů než na oponentní argumentaci,

kteřou by v rovině věcné i právní relevantně brojil proti konkrétním závěrům a důvodům, na nichž je napadené rozhodnutí postaveno. K mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2006 č.j. 1 Azs 244/2004-49, v němž vyložil, že: *„Soudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určitě a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínky, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“*

- 27 Pokud tedy žalobce pojal žalobu tak, že obecně napadal postup žalovaného a namítal nesoulad postupu žalovaného s právními předpisy a soudní judikaturou, aniž by však uvedením konkrétních faktů či vlastních právních úvah konfrontoval žalovaným zjištěné skutečnosti a zformulované úvahy a závěry, nemá soud jakýkoli prostor se takovým obecným tvrzením v intencích vypořádání žalobních námitek zabývat, neboť se nejedná o tvrzení, z něhož by bylo zřejmé, v čem dle názoru žalobce tkví nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pakliže se žalobce ve vztahu ke zpochybněním zdanitelným plněním omezil na obecnou kritiku postupu žalovaného a nespécifikoval své argumenty, jimiž by zpochybnil či vyvrátil závěr žalovaného o tom, že doložené důkazy neozřejmily rozsah plnění a ve vztahu k plněním od společnosti LPG jejich přijetí od deklarovaného dodavatele ani použití ostatních zdanitelných plnění v rámci ekonomické činnosti, nemůže soud postup žalovaného a jeho úvahy a závěry a žalobcem z důvodu přílišné obecnosti žalobních námitek podrobit jejich přezkumu a posoudit jejich zákonnost. (Srovnej zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 95/2005-58, z něhož vyplývá, že *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*).
- 28 Zadruhé pak soud nemohl přehlédnout, že žalobce podstatný text žaloby doslova přejal z obsahu odvolání, případně pouze upravil terminologii použitou v odvolání tak, aby lépe odpovídala následnému soudnímu řízení (tj. např. namísto pojmu „odvolatel“ v odvolání používá v žalobě pojem „žalobce“ atd.). Žalobci samozřejmě nic nebrání zopakovat odvolací námítka v případech, kdy je žalovaný dostatečně nevypořádal, popřípadě není-li žalobce se skutkovým či právním posouzením těchto námitek spokojen, vždy by však mělo být z obsahu žaloby jednoznačně patrné, které konkrétní závěry žalovaného pokládá za nedostatečné, nezákonné či nesprávné. V nyní posuzované žalobě tak žalobce měla namísto kopírování argumentů již uplatněných ve správním řízení předložit spíše oponenturu napadeného rozhodnutí a vymezit se proti způsobu, jakým žalovaný vypořádal odvolací námítka, resp. uvést, v čem konkrétně podle jeho názoru žalovaný pochybil. Neobsahuje-li žaloba takovou argumentaci, může se soud zabývat posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí jen v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a namísto žalobce by v podstatě domýšlel, v čem konkrétně je napadené rozhodnutí nesprávné. Jinými slovy, pokud žalobce v žalobních bodech neprezentoval dostatečně konkrétní argumenty vedoucí ke zpochybnění důvodů

napadeného rozhodnutí, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již dospěl žalovaný.

- 29 Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto městský soud vyjádří pouze obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
- 30 Ke klíčovému žalobnímu bodu týkajícímu se důkazního břemene městský soud zejména odkazuje na body 11 až 23 a dále pak na body 24 až 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný popsal zjištěný skutkový stav, konkretizoval důkazy, z kterých vyšel, rozvedl, jak tyto důkazy hodnotil, zdůvodnil, proč nepovažoval za relevantní některé důkazní prostředky navržené žalobcem v daňovém řízení. Městský soud je přesvědčen, že žalovaný zjistil skutkový stav správně, jednotlivá zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný do detailu vysvětlil, v čem spočívaly jeho prvotní pochybnosti, a proč dle jeho názoru žalobce neprokázal, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak bylo žalobcem deklarováno. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně podrobně a věcně správně vypořádal odvolacími námitkami, které brojí proti závěrům neunesení důkazního břemene žalobcem a o unesení důkazního břemene žalovaným, v této souvislosti žalovaný objasnil i principy rozložení důkazních břemen v daňovém řízení, své závěry podložil právní úpravou i relevantní judikaturou.
- 31 Dále k tomuto žalobnímu bodu městský soud souhrnně uvádí následující.
- 32 Ze spisového materiálu předloženého žalovaným soud zjistil, že nárok na odpočet přijatých zdanitelných plnění od dodavatele LPG nebyl žalobci uznán, neboť žalobce neprokázal faktickou realizaci zdanitelných plnění právě tak, jak bylo deklarováno, nadto ani daňové doklady samotné nebyly dostatečně průkazné. Konkrétně lze uvést, že žalobce neprokázal rozsah plnění (pomocných činností ve vztahu ke správě nemovitých věcí či údržbě zeleně a dále činností spočívajících v údržbě žalobcova technického vybavení) a ve vztahu k plněním od společnosti LPG jejich přijetí od deklarovaného dodavatele (neprokázal, jakou část plnění (a zda vůbec) pro žalobce vykonali dodavatelé LPG a jeho bývalý jednatel J. P. a jakou část vykonal žalobce sám), a dále neprokázal použití ostatních zdanitelných plnění (např. pneumatiky, křbová kamna, náhradní díly na automobil atp.) v rámci své ekonomické činnosti, neboť o jejich použití v rámci ekonomické činnosti ničeho netvrdil. Pouze ve vztahu k dvěma daňovým dokladům žalobce v odvolacím řízení prokázal použití tam deklarovaných plnění v rámci své ekonomické činnosti, proto byl žalobci nárok na odpočet DPH z předmětných plnění v napadeném rozhodnutí uznán.

- 33 K tomu soud uvádí, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo tak, že správce daně je povinen dokazovat skutečnosti, které jsou uvedeny v § 92 odst. 5 daňového řádu. Ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu je to správce daně, který má povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Pokud pak správce daně zjistí v podkladech předložených daňovým subjektem jakoukoliv nesrovnalost, respektive okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto podkladech, přechází důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu zpět na daňový subjekt. V takovém případě je daňový subjekt povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém priznání a za tímto účelem předložit, případně navrhnout relevantní důkazní prostředky. Pokud tyto důkazy spolehlivě prokazují tvrzení daňového subjektu, přechází důkazní břemeno zpět na správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
- 34 Ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH je daňový subjekt povinen pro účely uplatnění nároku na odpočet DPH předložit daňový doklad. Formálně bezvadný daňový doklad však nezakládá nárok na odpočet, neboť tento nárok se odvíjí od existence zdanitelného plnění uvedeného v daňovém dokladu. V případě pochybností je daňový subjekt povinen prokázat soulad mezi formálním stavem uvedeným na daňovém dokladu a stavem faktickým, a to bez rozumných pochybností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 5 Afs 65/2013-79).
- 35 V projednávaném případě vznikly správci daně pochybnosti o uskutečnění plnění deklarovaného v daňových dokladech, na základě nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH. Konkrétně žalobce tvrdil, že přijal plnění od obou výše specifikovaných dodavatelů v souvislosti se správou a údržbou areálu Vrátkov, kde měl k dispozici prostory, které používal v rámci svého podnikání; dále s údržbou zeleně v areálu společnosti Foxconn, s údržbou zeleně pro obec Příšimasy, s údržbou zeleně v Autocentru Hájek, s kácením stromů a likvidace pařezů pro odběratele PORR a.s., s čištěním vodoteče Bylanka a s opravou a údržbou žalobcovy techniky, kdy žalobce tvrdil, že dodavatelé se na těchto činnostech s žalobcem podíleli. Žalobce k prokázání svých tvrzení předložil pouze rámcovou smlouvu se společností LPG, ze které nevyplývá rozsah plnění. Dále žalobce předložil jednu objednávku adresovanou společnosti LPG, která se vztahuje pouze k jednomu plnění z cca padesáti, avšak ani tato objednávka bližší podrobnosti o rozsahu přijatého plnění neobsahuje. K plněním přijatým od J. P. žalobce žádné další důkazní prostředky nepředložil.
- 36 Ani po doplnění dokazování na základě výzev správce daně k prokázání skutečností a po doplnění zjištění na základě daňové kontroly nebyl zřejmý skutečný rozsah přijatého zdanitelného plnění, tj. jaké konkrétní pomocné práce byly oběma dodavateli provedeny, v které dny a jak dlouho byly prováděny. Nebylo zřejmé, na základě čeho byla stanovena cena za poskytnuté práce a nebyly uvedeny ceny za dodaný materiál a díly. Nebyly uzavírány žádné smlouvy, vše bylo sjednáváno telefonicky, platby byly prováděny hotovostně atd. Lze uzavřít, že údaje o skutečném rozsahu nebyly správci daně předloženy.
- 37 Městský soud v Praze je toho názoru, že pochybnosti žalovaného byly v posuzovaném případě opřeny o racionální úvahu, že předložené doklady pro svoji neurčitost nejsou bez dalšího prokazování způsobilé prokázat, že k uskutečnění zdanitelných plnění fakticky došlo v deklarovaném rozsahu. Podezření (pochybnosti) bylo žalovaným formulováno

v daňovém řízení dostatečně konkrétně. Městský soud konstatuje, že žalovaný se neomezil na pouhé prohlášení, že má o podaných tvrzeních pochybnosti, nýbrž řádně odůvodnil, na čem jsou jeho pochybnosti založeny. Městský soud v Praze považuje za potřebné uvést, že žalobce se mylí, domnívá-li se, že za jím tvrzeného skutkového stavu žalovaný neměl k pochybnostem důvod. Pochybnosti žalovaného spočívaly v tom, zda se deklarované činnosti opravdu uskutečnily právě deklarovanými dodavateli. Žalovaný své pochybnosti opřel o listinné důkazy shromážděné o jednotlivých daňových subjektech (žalobci, dodavateli i odběrateli), z nichž vyšla najevo zejména naprostá obecnost specifikovaných prací, absence termínů jejich provádění, nedostatečnost údajů o stanovení ceny a její výši, neprůkaznost provedení plateb ceny atp. Jedná se tedy o důvody objektivně existující. Proto městský soud považuje pochybnosti žalovaného za odůvodněné. Za této situace správce daně unesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, což mělo za následek, že daňové břemeno přešlo zpět na žalobce. Žalobce tak měl podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinnost prokázat, že mu oba dodavatelé deklarované práce skutečně dodávali a v jakém rozsahu. To se však žalobci (až na výjimku, která byla žalovaným řádně zohledněna) nepodařilo, jelikož předložil a navrhl pouze takové důkazní prostředky, které prokázaly, že žalobce plnil vůči svým odběratelům, nikoliv však, zda a v jakém rozsahu přijal plnění od svých dodavatelů (tj. J. P. a společnost LPG). Městský soud proto shodně s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno stran oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet DPH.

- 38 K dílčí žalobní námitce, že žalovaný nerespektoval ani důkaz v podobě Prohlášení svědka učiněného do notářského zápisu ze dne 16. 10. 2021, městský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi detailně zdůvodnil, proč obsah předmětného notářského zápisu neprokazuje tvrzení žalobce. Obsahem notářského zápisu je vyjádření J. P., v němž J. P. potvrzuje autenticitu předchozího čestného prohlášení ze dne 19. 6. 2019 a dále uvádí, že se podílel na vypracování „Důkazu č. 13“. K tomu soud shodně s žalovaným uvádí, že, jak ověřil ve spisovém materiálu předloženém žalovaným, zmíněný „Důkaz č. 13“ nazvaný „Přehled vazeb mezi LPG-AUTO s.r.o. a CAREXA Servis s.r.o.“ ze dne 9. 2. 2021 nemá dostatečnou vypovídací hodnotu, neboť neobsahuje bližší podrobnosti o jednotlivých šetřených plněních, a ani notářský zápis ze dne 16. 10. 2021 není způsobilý doplnit a korigovat původní tvrzení v „Důkazu č. 13“, neboť neobsahuje žádná konkrétní tvrzení, z nichž by vyplýval rozsah jednotlivých plnění a jaký subjekt je konkrétně realizoval. J. P. v něm například bez bližší specifikace prohlašuje, že při provádění plnění „*vystupoval jak za společnost LPG auto s.r.o., tak za společnost CAREXA Servis s.r.o. a JaP Pelant*“, aniž by přesně uvedl, pro které jednotlivé dodavatele které konkrétní činnosti vykonával, a aniž by uvedl, které konkrétní činnosti případně vykonával sám žalobce. Lze shrnout, že notářský zápis ze dne 16. 10. 2021 neobsahuje dostačující určení rozsahu šetřených plnění. Jednotlivá plnění tak ani po předložení uvedeného dokumentu nelze ztotožnit s rozsahem uskutečněného plnění. Soud tedy přisvědčuje závěrům, jaké z posuzovaných listin učinil žalovaný.
- 39 K dílčí žalobní námitce, že žalovaný neprovedl místní šetření (dle návrhu se mělo jednat o areály Vrátkov, FoxConn Kutná Hora, Přišimasy, Povodí Labe) soud uvádí, že spor není veden o samotném uskutečnění plnění, nýbrž v otázce určení, který subjekt jednotlivá plnění vykonával, v otázce jejich rozsahu, ceny, či následného využití některých plnění pro ekonomickou činnost žalobce. Uvedené sporné otázky nelze ověřit ohledáním místa, v nichž bylo dotčené plnění realizováno. Postup žalovaného, který k místnímu šetření pro bezdůvodnost nepřikročil, tedy soud považuje za správný.

- 40 K dílčí žalobní námitce, že žalovaný zohlednil nekontaktnost či nespolupráci obchodních partnerů, soud uvádí, že žalovaný, a shodně s ním městský soud, nespatřuje v samotném faktu, že dodavatel je v daňovém řízení nekontaktní či nespolupracuje, skutečnost, za kterou by měl být žalobce poškozen. Nicméně je třeba poukázat na obtížnost při dokazování sporných plnění, když u žalobce současně absentují průkazné doklady, z nichž by bylo možné dovodit realizaci konkrétního plnění v konkrétním rozsahu, přičemž žalobce podrobnosti ke konkrétním plněním ani na výzvu neuvedl. Žalobce měl plné právo zvolit si obchodní partnery. Zároveň se na něho však též vztahuje povinnost prokázat v zákonem stanovených časových obdobích zpětně uskutečnění zdanitelných plnění, za které si nárokoval nadměrný odpočet DPH. Pokud se tedy žalobce svým jednáním sám uvedl do důkazní nouze, neznamená to, že tvrzené skutečnosti je povinen místo žalobce vyšetřovací metodou zjistit žalovaný. Důkazní břemeno a následky jeho neunesení zůstávají na žalobci jakožto daňovém subjektu; jak byl ostatně žalobce v průběhu daňového řízení žalovaným poučován. Soud ještě doplňuje, že volba důkazních prostředků, kterými žalobce mohl svá tvrzení prokázat, byla naprosto na jeho úvaze a nebylo povinností žalovaného mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně zpochybňované skutečnosti prokázat.
- 41 K námitkám nesprávného hodnocení provedených důkazů městský soud zdůrazňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej např.: rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012 č.j. 1 Afs 26/2012-34, ze dne 11. 12. 2014 č.j. 6 Afs 156/2014-47) stabilně uvádí, že z hlediska objektivních okolností musí správce daně posuzovat každou obchodní transakci samu o sobě, nikoli izolovaně, ale komplexně jako celek. Správce daně je povinen přihlídnout k prostředí, v němž se daňový subjekt pohybuje, k jeho obchodním zkušenostem, znalostem a kapitálu, k charakteru a vlastnostem plnění, obchodním, platebním a záručním podmínkám a dalším okolnostem. Takto zjištěné objektivní okolnosti pak tvoří dílčí indicie, které ačkoliv každá sama o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě ukazují na případnou účelovost jednání daňového subjektu (srovnej: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013 č.j. 1 Afs 58/2013-34).
- 42 V posuzované věci žalovaný právě takto postupoval. Zjištěné objektivní skutečnosti hodnotil jednotlivě i v souhrnu a řádně zdůvodnil, jak konkrétně jednotlivé důkazní prostředky hodnotil a proč z nich nevyplývá faktická realizace zpochybněných zdanitelných plnění. Dále městský soud uvádí, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalovaný postupoval jakkoli nestandardně a že by jeho postup vykazoval snahu „účelově upřednostnit důkazy v neprospěch žalobce“, jak žalobce namítá. Dle zjištění městského soudu žalovaný postupoval v daňovém řízení zcela obvykle, v souladu s daňovým řádem a jeho zásadami, všechny zjištěné skutečnosti konstatoval věcně a neutrálně, v průběhu řízení žalobci řádně umožňoval vyvrátit zjištěné pochyby a objasnit skutkový stav. V tomto směru nemůže obstát námitka žalobce, že žalovaný v řízení nepřihlédl k argumentům a důkazům žalobce, jako je existence smlouvy, existence navazujících objednávek odběratelů žalobce, či fotografie plnění. Tyto důkazy totiž nejsou způsobilé zanechat průkaznou auditní stopu o realizaci konkrétních prací v konkrétním rozsahu oběma dodavateli v posuzovaných zdaňovacích obdobích. Soud zdůrazňuje, že žalobce za plnění platil v hotovosti, neevidoval rozsah přijatých plnění například počtem odpracovaných hodin (či jinou množstevní jednotkou), nevedl si předávací protokoly apod. Městský soud konstatuje, že upravovat své smluvní vztahy způsobem, jaký žalobce

dokládá, jistě není zakázané a nejedná se zřejmě ani o neobvyklý způsob v tomto odvětví. V projednávané věci však šlo o to, že uvedené okolnosti nebyly způsobily odstranit důvodné pochybnosti žalovaného o realizaci konkrétních zdanitelných plnění v deklarovaném rozsahu v konkrétním kontrolovaném období. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že jakkoliv bylo na žalobci, za jakých podmínek bude svoji podnikatelskou činnost realizovat, pokud následně chtěl nárokovat odpočet DPH vztahující se k jednotlivým zdanitelným plněním, bylo na něm, aby v případě důvodných pochybností prokázal, že došlo k jejich skutečné realizaci.

- 43 Městský soud v Praze ohledně žalobní námitky vadného hodnocení důkazů uzavírá, že považuje zdůvodnění žalovaného za řádné, věcně správné a vyčerpávající a je přesvědčen, že žalobci se v něm dostalo adekvátní odpovědi na jeho námitky.
- 44 V dalším žalobním bodu žalobce namítá vady výslechu svědka J. P. a stěžuje si, že žalovaný výslech svědka nezopakoval.
- 45 K vadám výslechu městský soud zejména zdůrazňuje, že svědek byl před zahájením výslechu řádně poučen o svých právech a povinnostech podle ust. § 96 odst. 4 daňového řádu. Svědek nenamítl, že mu nějaká překážka, ať už zdravotní či jiná, bránila v řádné výpovědi, a ani z žádných konkrétních okolností taková překážka či jakékoli obtíže na straně svědka neplynou. Svědek jako překážku své řádné výpovědi nenamítl ani časovou tíseň z důvodu kolize termínu výslechu s termínem lékařského vyšetření. Dále městský soud uvádí, že ač daňový řád v ust. § 96 nestanoví kromě formálních náležitostí před výslechem žádné podrobnosti k samotnému průběhu výslechu, není jisté žádný důvod, aby se postup daňových orgánů lišil od postupu jiných správních orgánů v řízeních, kde jsou vyslýcháni svědci. V praxi to znamená, že svědek by měl sám předem spontánně vypovídat, a teprve pak odpovídat na položené otázky. Z protokolu o výslechu svědka J. P. ze dne 13. 5. 2019 vyplývá, že svědek byl od počátku výslechu vyzýván k odpovědím na přímé a konkretizující položené otázky. Městský soud konstatuje, že považuje za žádoucí, aby daňové orgány umožňovaly svědkům souvislou výpověď. Přesto je městský soud přesvědčen, že provedený výslech vybočuje ze zákonného rámce jen zcela nevýznamně, a postup správce daně nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4.6.2003, č.j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18.3.2004, č.j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). Soud přihlédl též k tomu, že svědkovi bylo sděleno, čeho se výslech týká, a konkrétní otázky pokládané svědkovi cílily na zjištění rozhodných skutečností v potřebném rozsahu, byly voleny tak, že se týkaly šetřených záležitostí. Ani z tvrzení žalobce nevyplývá, v čem by neumožnění svědkovi souvisle vypovídat přispělo k neobjasnění skutkového stavu. Lze tedy shrnout, že žalobce nebyl postupem žalovaného krácen na svých právech, a žalobní námitka není důvodná. Obdobně to platí pro námitku, že správce daně požadoval po svědkovi doložení skutečností, které svědek v rámci výpovědi uvedl. I zde se jednalo o pochybení správce daně, avšak zcela nevýznamné. Nepředložení důkazních prostředků svědkem nebylo žalobci kladeno k tíži a ani tím nebyla zpochybněna výpovědní hodnota výslechu. Soud nemohl zhlédnout ani námitku, že si žalobce po provedení výslechu mohl vzpomenout na skutečnosti, které by poté mohl svědek potvrdit v opakovaném výslechu. K tomu soud shodně s žalovaným uvádí, že tento argument nemůže zakládat důvod pro opakování výslechu svědka. Takový právní závěr by mohl být v daňovém řízení zneužit daňovými subjekty a vést ke zpomalení daňového řízení jako takového. Soud připomíná, že žalobce byl při výslechu svědka přítomen, měl dostatek času na přípravu, měl možnost klást

svědkovi doplňující otázky. Soud také zdůrazňuje, že žalobce ani v daňovém řízení, ani v řízení před soudem, nesdělil, na jaké konkrétní skutečnosti se rozvzpomněl a měly by být opakovanou dvědeckou výpovědí prokázány; takové skutečnosti neplynou ani vyjádření svědka v notářském zápisu ze dne 16. 10. 2021, v čestném prohlášení ze dne 19. 6. 2019, ani v tzv. „Důkazu č. 13“ ze dne 9. 2. 2021. Žalobní námitka proto není důvodná a žalovaný nepochybil, pokud k návrhu žalobce nepřistoupil na opakování výsledku svědka.

- 46 V dalším žalobním bodu žalobce namítá porušení ust. § 145 odst. 2 daňového řádu (žalovaný nevyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání).
- 47 Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu správních soudů (zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, publ. pod č. 3566/2017 Sb. NSS, bod 58, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 Afs 79/2015-39, publ. pod č. 3398/2016 Sb. NSS, bod 24) a shrnuje, že podle platné právní úpravy a judikatury správních soudů musí správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení za podmínky, že lze důvodně předpokládat doměření daně. Aby mohl správce daně takto postupovat, musí disponovat natolik silnými poznatky, z nichž lze dovodit důvodný předpoklad o tom, že správná daň je ve skutečnosti vyšší než poslední známá daň. Pouhé indicie, které neimplikují dostatečně spolehlivý závěr o nesprávné výši daně, nejsou důvodem pro výzvu daňového subjektu. Má-li správce daně takové množství a kvalitu informací, které umožňují závěr o doměření daně, musí daňový subjekt vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání. Správce daně nemusí mít naprostou jistotu, že daň bude doměřena nebo o jakou výši doměrku půjde – výzvu musí užít, pokud lze doměření i jen předpokládat.
- 48 V posuzovaném případě má městský soud za to, že skutečnosti, které v projednávané věci správce daně zjistil před zahájením daňové kontroly, nebyly způsobitelné založit důvodný předpoklad doměření daně.
- 49 Městský soud k tomu z obsahu správního spisu ověřil správnost argumentace žalovaného, že primárním podnětem pro zahájení daňové kontroly u žalobce byl nesoulad plynoucí z údajů vykázaných v kontrolním hlášení, když společnost LPG plnění ve prospěch žalobce nevykázala. Uvedený nesoulad však nespověděl o tom, že bylo možné důvodně předpokládat doměření daně ve smyslu výše citované judikatury. Žalobce totiž předmětná plnění ve svých kontrolních hlášeních zohlednil. Správce daně tedy nedisponoval takovými poznatky ze správy jiných daní nebo informacemi od jiných orgánů, soukromých subjektů a z vlastní vyhledávací činnosti, jež by postup dle § 145 odst. 2 daňového řádu odůvodňovaly. Městský soud poukazuje též na to, že žalobce vznesenou žalobní námitku formuloval zcela obecně, neuvedl nic konkrétního ve vztahu ke správci daně známým skutečnostem, na jejichž základě mohl správce daně důvodně předpokládat doměření daně žalobci.
- 50 V dalším žalobním bodu žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008 sp. zn. I. ÚS 1835/07 namítá nezákonnost zahájení daňové kontroly. Daňová kontrola byla v posuzovaném případě zahájena dne 13. 12. 2018, dne 1. 4. 2019 a dne 27. 6. 2019 (viz Protokoly o zahájení daňové kontroly). Žalobce zejména namítá, že mu nebyly sděleny důvody zahájení kontroly.
- 51 Městský soud v Praze nejprve podotýká, že názor formulovaný ve zmíněném nálezu byl revidován ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS – st. 33/11 (Sdělení č. 368/2011 Sb.), jak zcela případně poznamenal i žalovaný v napadeném

rozhodnutí. Ze stanoviska vyplývá, že není bez dalšího nezákonný postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost. Na předmětné stanovisko pléna Ústavního soudu navazuje i judikatura správních soudů, například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č.j. 1 Afs 107/2014-31).

- 52 Městský soud v Praze je s uvedenou judikaturou vysokých soudů ve shodě a neztotožňuje se tedy s právním názorem žalobce, že přistoupení k daňové kontrole musí být vždy opřeno o existenci správcem daně formulovaných důvodů k jejímu zahájení, tj. existenci konkrétních pochybností či podezření. Naopak, zákon umožňuje zahajování namátkových kontrol, tedy kontrol, u nichž absentuje konkrétní podezření či pochybnost o správnosti předchozích daňových přiznání a jež jsou odůvodněny pouze potřebou správce daně ověřit správnost či úplnost skutečností významných pro správu daní. Takovou možnost považuje judikatura správních soudů za ústavně konformní a namátkové kontroly jsou v důsledku toho správcem daně běžně využívány. Platí pochopitelně i pro institut zahájení daňových kontrol, že postup správce daně nesmí jevit znaky svévole a nesmí tak být ve svém důsledku vůči daňovému subjektu šikanózním jednáním. K tomu je však třeba uvést, že v posuzované věci ani správní spis, ani žalobní námitka neobsahují žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující nezákonnosti postupu žalovaného v tom smyslu, že by zahájení daňové kontroly bylo svévolné či šikanózní, či že by bylo v rozporu se zásadou proporcionality, šetření právní jistoty a také šetření ústavně garantovaných práv žalobce, jak tento zcela obecně namítá. Námitka proto není důvodná.
- 53 V dalším žalobním bodu žalobce namítá přenesení daňové ztráty (doměření daně) výhradně na žalobce.
- 54 Městský soud v Praze nesouhlasí s žalobcem, že je namístě aplikovat judikaturu ukládající daňovým orgánům stanovit daňovou povinnost právě tomu subjektu, kterému tato ze zákona svědčí, nikoli tomu, u něhož je to z hlediska vymahatelnosti jednodušší. V posuzované věci se totiž nejedná o doměření (výběr) „chybějící daně“, ale o odepření nároku na odpočet daně. Pokud jsou tedy odpočty daně neuznány z důvodu neunesení důkazního břemene, jde o stanovení daně ve správné výši, neboť nárok žádnému z účastníků transakcí nevznikl a nemůže tedy vést ke snížení jeho daňové povinnosti. (srovnej například: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č.j. 1 Afs 16/2017-47).
- 55 V doplnění žaloby pak žalobce namítá, že orgány činnými v trestním řízení bylo zjištěno, že jednání žalobce nevykazuje podezření z trestného činu, a mimo jiné nebylo zjištěno, že by zdanitelná plnění mezi obchodními partnery žalobce neproběhla tak, jak je uvedeno v daňových dokladech.
- 56 K tomu Městský soud v Praze uvádí, výsledky trestního řízení nevypovídají ničeho o neunesení důkazního břemene na straně žalobce v dané věci a nevyvrací závěr, že žalobce důkazní břemeno neunesl. Žalovaný řádně prokazoval skutečnosti zcela v souladu s ust. § 92 odst. 5 daňového řádu, a shromážděné důkazy řádně hodnotil, což v napadeném rozhodnutí detailně odůvodnil. Skutečnost, že nelze klást rovnítko mezi neunesením důkazního břemene ohledně nároku na odpočet DPH a trestněprávní odpovědností subjektu za podvod ve smyslu trestního zákoníku, je stabilně judikována správními soudy, například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012 č.j. 2 Afs 33/2011-78 (jehož právní závěry lze použít, byť míří na skutkově odlišnou situaci), na který městský

soud odkazuje a shrnuje, že v projednávané věci žalovaný posoudil spornou otázku důkazního břemene správně a žalobní námitka není důvodná. Vzhledem k tomu soud ani nedoplnil dokazování o důkaz předložený žalobcem, tj. usnesení Policie ČR, KŘP Str. kraje, ÚO Kolín ze dne 23. 5. 2023, neboť provedení důkazu by na vypořádání dané námitky nemohlo ničeho změnit.

- 57 S ohledem na všechny výše uvedené důvody žalovaný konstatuje, že daňová kontrola byla zahájena v souladu se zákonem a ústavními principy, a proto jsou žalobní námitky týkající se rozporu postupu žalovaného s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu nedůvodné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 58 Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
- 59 Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. srpna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu